

❖ Пред моштима Владике Леонтија ❖

Далеки хук
стариx времена,
осећам му дах.
Речит мук
наших бремена,
дише предака прах.
Ту је њихова сена,
не утвара ни топот страшан,
но лице пуно радости
и дах издашан.
Стари долазе пуни младости,
подижу се из гроба умрли,
а зашто смо ми суморни.
Они живи,
а ми утрнули.
Они нису,
а ми уморни.
Над одром стајах као слика,
срце оживе кад видех Прволика!
Жив и весело му лице,
милује и лечи ми тела
и душе модрице.
Теши ме бодри и говори,
као кад вода ромори.
У плаво се све претвори
и овај дан сиви.
Нећеш умрети роде!
Опет ево смо живи!

Владика Григорије,
17. децембра 2009.